

Overal dezelfde vraag: Hoe de strijd ontwikkelen? Hoe de regeringen terugdringen?

Algemene stakingen en grote demonstraties op 7 maart in Frankrijk, 8 maart in Italië, 11 maart in het Verenigd Koninkrijk. Overal groeit en verspreidt de woede zich.

In het **Verenigd Koninkrijk** is al negen maanden een historische stakingsgolf aan de gang! Na tientallen jaren van bezuinigingen te hebben ondergaan zonder een spier te vertrekken, accepteert het Britse proletariaat de offers niet langer. *"Enough is enough! Genoeg is genoeg!"*. In **Frankrijk** is het de verhoging van de pensioenleeftijd die het vuur in de pan deed slaan. Demonstraties brengen miljoenen mensen op straat. *"Geen jaar langer, geen euro minder"*. In **Spanje** worden enorme betogingen gehouden tegen de ineenstorting van de gezondheidszorg en breken stakingen uit in talloze sectoren (schoonmaak, vervoer, IT, enz.). *"La indignacion llega de lejos. De verontwaardiging zit diep"*, erkennen de kranten. In **Duitsland** staakt het personeel in de publieke sector en hun collega's van de post, gewurgd door inflatie, voor loonsverhoging. *"Nooit eerder gezien in Duitsland"*. In **Denemarken** zijn stakingen en demonstraties uitgebroken tegen de afschaffing van een feestdag om de verhoging van de militaire begroting te financieren. Ook in **Portugal** protesteren leraren, spoorwegpersoneel en gezondheidswerkers tegen de lage lonen en de kosten van levensonderhoud. **Nederland, de Verenigde Staten, Canada, Mexico, China...** dezelfde stakingen tegen dezelfde ondraaglijke en onwaardige levensomstandigheden: *"Een helse beproeving: je niet kunnen verwarmen, eten, jezelf verzorgen, verplaatsen!"*

De terugkeer van de arbeidersklasse

Deze gelijktijdige strijd in al deze landen is geen toeval. Het bevestigt een echte mentaliteitsverandering binnen onze klasse. Na meer dan dertig jaar van berusting en moedeloosheid zeggen we doorheen onze strijd: *"We pikken het niet langer. We kunnen en moeten vechten"*.

Deze terugkeer van de strijdbaarheid van de arbeiders stelt ons in staat om samen, solidair en eensgezind de strijd aan te gaan, ons trots, waardig en verenigd te voelen in de strijd. In onze hoofden ontstaat een heel eenvoudig maar uiterst waardevol idee: we zitten allemaal in hetzelfde schuitje!

Werknemers in witte jassen, met blauwe kiel of stropdassen, werklozen, studenten met jobs zonder perspectief, gepensioneerden, uit alle sectoren, openbaar en privé, we beginnen ons allemaal te herkennen als een sociale kracht, verenigd door dezelfde omstandigheden van uitbuiting. **Wij lijden onder dezelfde uitbuiting, dezelfde crisis van het kapitalisme, dezelfde aanvallen op onze levens- en arbeidsomstandigheden. We voeren dezelfde strijd. Wij zijn de arbeidersklasse.**

"Workers stand together! Arbeiders staan eensgezind", roepen de stakers in het Verenigd Koninkrijk. *"Of we vechten samen, of we eindigen slapend op straat"*, bevestigden de demonstranten in Frankrijk.

Kunnen we winnen?

Strijdervaring uit het verleden toont aan dat het mogelijk is een regering te doen terugkrabbelen, haar aanvallen af te remmen.

- In **1968** verenigde het proletariaat in Frankrijk zich door zijn strijd zelf ter hand te nemen. Na de grote demonstraties van 13 mei om te protesteren tegen de politierepressie tegen de studenten, verspreidden de stakingen en algemene vergaderingen zich als een lopend vuurtje in de fabrieken en op alle werkplekken om uiteindelijk met 9 miljoen stakers uit te monden in de grootste staking in de geschiedenis van de internationale arbeidersbeweging. Geconfronteerd met deze dynamiek van uitbreiding en eenheid van de arbeidersstrijd, haastten de regering en de vakbonden zich een akkoord te sluiten over een algemene loonsverhoging om de beweging een halt toe te roepen.
 - In **1980** gingen de stakers in Polen, geconfronteerd met de stijging van de voedselprijzen, nog verder in hun strijd door bijeen te komen in grote algemene vergaderingen, en zelf te beslissen over de eisen en acties, en vooral door voortdurend te streven om hun strijd uit te breiden. Tegenover deze kracht stond niet alleen een beven-de Poolse bourgeoisie, maar die van alle landen.
 - In **2006** trok de regering in Frankrijk, na slechts enkele weken van mobilisatie, haar 'Startbaancontract' in. Waarom? Wat maakte de bourgeoisie zo bang dat ze zich zo snel terugtrok? De studenten met preciaire jobs zonder toekomst organiseerden massale algemene vergaderingen in de universiteiten, open voor arbeiders, werklozen en gepensioneerden, en brachten een éénmakende leuze naar voren: samen strijden tegen banen die voortdurend op de tocht staan en werkloosheid. Deze Algemene Vergaderingen waren de longen van de beweging, waar gedebateerd werd en besluiten werden genomen. Het resultaat: elk weekend brachten de demonstraties steeds meer sectoren samen. Loontrekken-den en gepensioneerden sloten zich aan bij de studenten, onder het motto: "Jong blaadje ('lardon') of ouwe knol ('croûton'), allemaal dezelfde salade". De Franse bourgeoisie en de regering, geconfronteerd met deze tendens om de beweging te verenigen, hadden geen andere keuze dan hun "Startbaancontract" in te trekken.
- Al deze bewegingen hadden eenzelfde dynamiek van uitbreiding van de strijd dankzij het feit dat de arbeiders zelf het heft in handen namen!**

Vandaag, loontrekkers, werklozen, gepensioneerden, studenten met uitzichtloze jobs, ontbreekt het ons nog aan vertrouwen in onszelf, in onze collectieve kracht, om onze strijd zelf in handen te nemen. Maar er is geen andere weg. Alle door de vakbonden voorgestelde 'acties' leiden tot een nederlaag. Stakingsposten, stakingen, demonstraties, het blokkeren van de economie... het maakt

niet uit zolang deze acties onder hun controle blijven. Als de vakbonden de vorm van hun acties veranderen naargelang de omstandigheden, dan is dat uiteindelijk altijd om beter hetzelfde te doen: de sectoren onderling verdelen en van elkaar isoleren, zodat we niet onderling discussiëren en zelf beslissen welke kant de strijd opmoet.

Wat hebben de vakbonden in het Verenigd Koninkrijk negen maanden lang gedaan? Ze hebben de reactie van de arbeiders versnipperd: elke dag een andere sector in staking. Iedereen in zijn eigen hoekje, iedereen op zijn eigen stakingspost. Geen samenkomsten, geen collectieve discussie, geen echte eenheid in de strijd. Dit is geen strategiefout, maar een opzettelijke verdeling.

Hoe is de regering Thatcher er in 1984-85 in geslaagd de rug van de arbeidersklasse in Engeland te breken? Dankzij het vuile werk van de vakbonden, die de mijnwerkers isoleerden van hun klassenbroeders in andere sectoren. Ze sloten hen op in een lange en steriele staking. Meer dan een jaar lang bezetten de mijnwerkers de mijnen onder het motto 'blokkade van de economie'. Alleen en machteloos gingen de stakers tot het einde van hun kracht en moed. En hun nederlaag was de nederlaag van de hele arbeidersklasse! De arbeiders van het Verenigd Koninkrijk steken nu, dertig jaar later, pas de kop weer op! Deze nederlaag is dus een kostbare les die het wereldproletariaat niet mag vergeten.

Alleen het bijeenkomen in open, massale en zelfstandige Algemene Vergaderingen, die echt beslissen over het verloop van de beweging, kan de basis vormen van een verenigde en zich uitbreidende strijd, gedragen door de solidariteit tussen alle sectoren, en alle generaties. Algemene Vergaderingen waarin we ons verenigd voelen en vertrouwen hebben in onze collectieve kracht. Algemene Vergaderingen waarin we samen eisen kunnen aannemen die de beweging steeds verder eenmaakt. Algemene Vergaderingen waarin we samenkomen en die massale delegaties kunnen vormen om onze klassenbroeders en -zusters tegemoet te gaan, de arbeiders in de dichtstbijzijnde fabriek, ziekenhuis, school of kantoor.

De echte overwinning is de strijd zelf

"Kunnen we winnen?" Het antwoord is ja, soms als, en alleen als we onze strijd zelf in handen nemen. We kunnen de aanvallen even afstoppen, we kunnen een regering doen terugkrabbelen.

Maar de waarheid is dat de wereldwijde economische crisis hele delen van het proletariaat in werkonzekeerheid zal storten. Om zich staande te houden in de internationale arena van de markt en de concurrentie zal elke bourgeoisie in elk land, of haar regering nu links, rechts of centrum, traditioneel of populistisch is, ons steeds onhoudbaardere leef- en werkomstandigheden opleggen.

De waarheid is dat met de ontwikkeling van de oorlogseconomie in de vier windstreken, de 'offers' die de bourgeoisie eist steeds ondraaglijker zullen worden.

De waarheid is dat de imperialistische botsing van de naties, van alle naties, een spiraal van vernietiging en bloedige chaos is die de hele mensheid naar het verderf kan leiden. Elke dag wordt in Oekraïne een stortvloed van mensenlevens, soms 18 of 16-jarigen, neergemaaid door de afschuwelijke Russische en Westerse moordmachines.

De waarheid is dat eenvoudige epidemieën van griep of bronchiolitis de verzwakte gezondheidsinstellingen nu op de knieën krijgen.

De waarheid is dat het kapitalisme de planeet zal blijven

verwoesten en het klimaat zal blijven verstoren, en zo vernietigende overstromingen, droogtes en branden zal blijven veroorzaken.

De waarheid is dat miljoenen mensen zullen blijven vluchten voor oorlog, hongersnood, klimaatrampen, of voor alle drie, om vervolgens tegen de prikkeldraadmuren van andere landen aan te lopen of in zee te verdrinken.

Dus rijst de vraag: wat heeft het voor zin om te strijden tegen lage lonen, tegen het gebrek aan personeel, tegen deze of gene hervorming? **Omdat de arbeidersstrijd uiteindelijk de omverwerping van het kapitalisme in zich draagt en van al zijn kwalen, van een andere wereld, zonder klasse of uitbuiting, zonder oorlog of grenzen.**

De echte overwinning is de strijd zelf. Het eenvoudige feit dat we de strijd aangaan, dat we onze solidariteit ontwikkelen, is al een overwinning. Door samen te strijden, door niet te berusten, bereiden we de strijd van morgen voor en scheppen we beetje bij beetje, ondanks de onvermijdelijke nederlagen, de voorwaarden voor een nieuwe wereld.

Onze solidariteit in de strijd is de antithese van de moordende concurrentie van dit systeem dat verdeeld is in rivaliserende bedrijven en naties.

Onze solidariteit tussen generaties is de antithese van de no future, en van de destructieve spiraal van dit systeem.

Onze strijd symboliseert de weigering ons op te offeren op het altaar van militarisme en oorlog.

De strijd van de arbeidersklasse stelt onmiddellijk de fundamentele van het kapitalisme en de uitbuiting in vraag.

Elke staking draagt de kiemen van de revolutie in zich.

De toekomst is aan de klassenstrijd!

Internationale Kommunistische Strooming, 1 maart 2023

Voor de huidige en de komende strijd, moeten we ons samenkomen, debatteren, lessen trekken

- Waar mogelijk moeten we ons hergroeperen, discussiëren, ons de lessen van het verleden opnieuw eigen maken, om de autonome strijd van de hele arbeidersklasse voor te bereiden.
Op het werk, in de demonstraties, op de picketlijnen, moeten we debatteren en nadenken over hoe de arbeidersklasse haar strijd in eigen handen kan nemen, hoe ze zichzelf kan organiseren in zelfstandige algemene vergaderingen, hoe ze een beweging kan uitbreiden.
- Het is ook in deze geest dat we discussiebijeenkomsten organiseren in verschillende steden, landen, maar U kunt ook online deelnemen. De data en locaties van onze fysieke bijeenkomsten en hoe u verbinding kunt maken met onze online bijeenkomsten zijn beschikbaar op onze website :

Kom debatteren!

Meer info op: nl.internationalism.org

U kunt zich inschrijven of ons contacteren via:
benelux@internationalism.org

